

Arrest

nr. 41 351 van 1 april 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan de verzoekende partij op diezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 maart 2009 om 10 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 oktober 2009 een asielaanvraag in. Verzoekers vingerafdrukken werden echter reeds op 21 december 2008 door de Griekse grenscontrolediensten geregistreerd.

1.2. Op 24 februari 2010 werd aan de Griekse autoriteiten een verzoek tot overname gericht op grond van artikel 10.1 van de Verordening 2003/343/EG van 18 februari 2003 houdende vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde land in een lidstaat van de EU is ingediend (Dublin-II-Verordening).

1.3. Aangezien de Griekse autoriteiten niet binnen de in artikel 18.1 van de Dublin-II-Verordening vermelde termijn van 2 maanden hebben geantwoord op het verzoek tot overname, worden zij geacht in te stemmen met de terugname op grond van artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 26 maart 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Verzoeker werd hiervan dezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die inwoner van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 28.10.2009 een asielaanvraag in.

Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 21.12.2008 te Patmos door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd (Eurodac hit - illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor op 18.11.2009 stelde de betrokkene dat hij inderdaad door de Griekse instanties werd geregistreerd, maar na enkele dagen vanuit Griekenland naar Turkije werd teruggestuurd. De betrokkene zou daarop vanuit Turkije met een vrachtwagen naar België zijn gereisd. Hij kan zijn reisroute echter niet beschrijven. Omdat de betrokkene deze verklaringen niet kan staven werd geoordeeld dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten binnenkwam via Griekenland. Op 14.12.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 09.03.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In een schrijven van 05.01.2010 verzoekt de betrokkene via zijn advocaat dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Volgens de betrokkene zou Griekenland zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet nakomen. Er is geen enkele garantie op een behandeling van zijn asielaanvraag. Hij stelt dat hij bijna twee maanden in detentie verbleef, geen informatie kreeg over de mogelijkheid asiel te vragen en uiteindelijk naar Turkije werd verwijderd. De betrokkene verklaart in Griekenland risico te lopen op een schending van het "non-refoulement"-beginsel en van artikel 3 van het EVRM. Ter ondersteuning van deze stellingen wordt o.a. verwezen naar het rapport van het UNHCR van 15.04.2008; het rapport van het UNHCR van 15.04.2008; het rapport van Amnesty International van 27.08.2008; een verslag van het Europees Parlement van 17.07.2007 en arrest 9796 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10.04.2008.

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in 2007 werden omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten RVV, n° 21 514 van 16.01.2009 en RVV, n° 26 756 van 30.04.2009). Als gevolg van de omzetting van de richtlijnen heeft de Europese Commissie de zaken die ze had ingesteld wegens de niet-omzetting van de richtlijnen ingetrokken of geklasseerd. Het Europese Hof van Justitie schrapte de zaak C-130/08 ingesteld wegens de niet-naleving van de verplichtingen voortkomend uit Verordening 343/2003 uit het register. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Verordening 343/2003 (we verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008, nr. 32733/08, K.R.S. tegen Verenigd Koninkrijk, : "the presumption must be that Greece will abide by its obligations under those directives"). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Verordening 343/2003 aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder –indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming verkrijgen.

De betrokkene stelt dat hij een risico loopt op een schending van het "non-refoulement"-beginsel. Betreffende dit vermeende risico op een schending van het "non-refoulement"-beginsel moet worden gewezen op het feit dat Griekenland de Conventie van Genève ondertekende en dus gehouden is artikel 33 te respecteren. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit op 26.02.2009 tegenover de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. De betrokkene kan niet op basis van concrete elementen aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren. Hij stelt dat hij na enkele dagen detentie door de Griekse instanties naar Turkije werd verwijderd. De betrokkene brengt echter geen enkel bewijs aan van deze verklaringen. We benadrukken dat een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "nonrefoulement"-beginsel niet volstaat en speculatief is.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij bij een overdracht naar Griekenland het risico loopt op een behandeling, die in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. We onderstrepen dat de Griekse instanties minstens vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Tijdens zijn verhoor op 18.11.2009, waarbij de betrokkene werd bijgestaan door een tolk van de taal Pashtoun, maakte de betrokkene geen enkele melding van behandelingen door de Griekse instanties, die in strijd waren met artikel 3 van het EVRM. Hij brengt m.a.w. geen elementen aan, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met de aanbevelingen van Richtlijn 2003/9/EG, of meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De bewering, dat de betrokkene het risico zou lopen op een behandeling, die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM, is derhalve speculatief.

Tijdens zijn verhoor dd. 18.11.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat het Verenigd Koninkrijk zijn bestemming was, maar dat de persoon, die zijn reis zou hebben geregeld, hem in België achterliet. De betrokkene heeft dan ook geen specifieke reden voor de keuze van België als land, waar hij asiel wou vragen. De betrokkene verklaarde verder geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid dient met concrete gegevens te worden aangetoond. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds, dat de

verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker op 26 maart 2010 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing van diezelfde datum en dat hij op 30 maart 2010 onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid per aangetekend schrijven aan de Raad heeft verzonden. De transfer van verzoeker vanuit het Repatriëringscentrum 127bis naar Griekenland is voorzien voor 6 april 2010, zoals blijkt uit het faxbericht van de verwerende partij, dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt. Gelet op de voorgaande elementen kan aanvaard worden dat verzoeker is opgetreden met inachtnaam van de vereiste diligentie. Er kan worden aangenomen dat de gewone schorsingsprocedure de realisatie van het aangevoerde ernstig nadeel niet op doeltreffende wijze zal kunnen beletten.

2.4. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State is er slechts sprake van een ernstig middel wanneer het middel ontvankelijk en gegrond lijkt na een eerste onderzoek van de gegevens waarover in het stadium van de schorsingsprocedure kan worden beschikt.

2.5. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 71/3, §1 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit), in combinatie met artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Overwegende dat de eiser eerst en vooral er de aandacht wil op vestigen dat de bestreden beslissing een formeel en materieel gebrek aan motivering vertoont, doordat hij niet in kennis is gesteld van de vraag tot terugname gesteld door de Belgische overheden aan de Griekse overheden, terwijl het artikel 71/311 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 toch bepaalt dat wanneer de tegenpartij aan de verantwoordelijke geachte Staat in toepassing van de Europese reglementering, de terugname over de overname vraagt van een asielzoeker de betrokken vreemdeling hiervan moet worden geïnformeerd en dat eveneens de inhoud van de tussengekomen beslissing moet worden meegedeeld;

Dat dit artikel 71 /31 van het Koninklijk Besluit aan de tegenpartij oplegt om de betrokken vreemdeling ervan te informeren wanneer men een aanvraag aan een andere Lidstaat wordt gericht om de asielzoeker over te nemen of terug te nemen;

Dat dit helemaal niet is gebeurd door de tegenpartij, gezien de bijlage 26 die werd afgeleverd aan de eiser op geen enkele wijze of op geen enkel moment vermeldde dat er een aanvraag tot over- of terugname was gericht aan de Griekse autoriteiten;

Dat de eiser op 28 oktober 2009 een asielaanvraag heeft ingediend in België en nadat hij zich deze eerste keer het aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, werd hem gevraagd om nog verschillende keren terug te komen waarop het “Dublininterview” werd gedaan op 18 november 2009, zoals wordt duidelijk gemaakt met een stempel aangebracht op de bijlage 26 van de eiser;

Dat buiten vermelding van andere data waarop de eiser zich vervolgens moest aanbieden op Dienst Vreemdelingenzaken er geen enkele andere vermelding gemaakt op de bijlage 26 of hij werd ook niet met enige andere informatie in kennis gesteld van de aanvraag tot terugname die blijkbaar werd gericht aan de Griekse overheden, waarvan de datum voor de eerste keer wordt gepreciseerd door de bestreden beslissing;

Dat in ieder geval de tegenpartij een schending heeft begaan van het artikel 71/3§1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, door de eiser niet te informeren van de aanvraag tot terugname die werd gericht aan de Griekse autoriteiten, gezien dit artikel niet alleen de tegenpartij ertoe verplicht de vreemdeling op de hoogte te brengen van de beslissing die zij zelf neemt over haar eigen verantwoordelijkheid om een asielaanvraag te onderzoeken, maar ook van het feit dat en een vraag tot terugname werd gericht aan een andere Staat;

Dat dit in dit geval dus niet is gebeurd, zodat de bestreden beslissing een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering vertoont, in strijd met de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met het artikel 71/3 §1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981;

Dat tevens ook de aandacht moet worden gevestigd op het feit dat de tegenpartij evenmin de verplichting heeft nageleefd die wordt opgelegd door het artikel 34 van de EG-Verordening 343/2003 , namelijk dat de asielzoeker in een taal waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij of zij deze begrijpt, zou worden geïnformeerd over de toepassing van de Verordening 343/2003, over de termijnen die wordt voorzien in deze Verordening en de gevolgen ervan;

Dat de eiser hierover helemaal niet is geïnformeerd op schriftelijke wijze , in een taal die hij begrijpt namelijk het Pashtoun zodat deze bepaling van de EG-Verordening 343/2003 niet is nageleefd en werd geschonden;

Dat deze twee elementen op zich al volstaan voor het vaststellen van de onwettigheid van de bestreden beslissing omwille van de schending van de in het middel aangehaalde wetsbepalingen en bepalingen van de Verordening 343/2003 (EG);"

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. Verzoeker betwist de vaststelling niet dat verzoekers vingerafdrukken op 21 december 2008 in Patmos werden geregistreerd. Verzoeker betwist evenmin dat Griekenland op grond van artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Bijgevolg dient te worden aanvaard dat de beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing, die toepassing maakt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet een motiveringsgebrek vertoont.

2.9. In wezen acht de verzoekende partij de in het middel opgesomde bepalingen geschonden omdat zij niet op afdoende wijze én schriftelijk zou zijn geïnformeerd, in een taal die zij begrijpt, omtrent de aanvraag tot overname die aan de Griekse autoriteiten werd gericht, over de termijnen die in de Dublin-II-Verordening zijn voorzien en de gevolgen ervan.

2.10. De Raad merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van het zgn. Dublin-onderzoek werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 november 2009 in het bijzijn van een tolk Pashtou. In weerwil van zijn beweringen kan uit artikel 51/5 van de Vreemdelingenrecht juncto artikel 71/3, §1 van het Vreemdelingenbesluit geenszins een verplichting worden afgeleid om de asielzoeker schriftelijk voorafgaand aan de beslissing over het overnameverzoek en de reactie hierop te informeren. Deze bepalingen verplichten enkel om in de beslissing de toepassing van de Dublin-II-Verordening toe te lichten. In de bestreden beslissing zijn de gegevens met betrekking tot het overnameverzoek, het stilzwijgen van de Griekse autoriteiten en de gevolgen daarvan nauwkeurig weergegeven. Op dit punt mist het middel juridische grondslag.

2.11. Artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening bepaalt het volgende:

“4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.”

Met betrekking tot de aangevoerde schending van voormeld artikel, dient te worden opgemerkt dat, voor zover het middel op dit punt een terechte kritiek bevat aangaande de vormvereisten die moeten worden nageleefd bij de praktische toepassing van de Dublin-II-Verordening door het bestuur, de eventuele miskennis van dit vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop gevolgd is. Zulks is enkel het geval wanneer de verzoeker aantoont dat die miskennis hem benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg op de inhoud van de uiteindelijke beslissing een invloed hebben gehad (RvS 23 april 2009, nr. 192.577). Daargelaten de vraag of het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewreven, maakt verzoeker niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-II-Verordening. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat hij wel degelijk op de hoogte is van de toepassing en de uitwerking van de Dublin-II-Verordening in zijn individuele geval, zodat hij elk belang ontbeert bij zijn kritiek en het middel bijgevolg *prima facie* geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, schending die machtsafwijking en machtsoverschrijding inhoudt door een schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3.2 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen artikel 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Dat de tegenpartij stelt dat volgens de Verordening 343/2003 België niet verplicht is om de asielaanvraag van de eiser in België te behandelen, wat de eiser ook niet betwist, maar hij vestigt er wel de aandacht op dat er publiek toegankelijke en gedetailleerde informatie bestaat waaruit blijkt dat asielzoekers een onmenselijke en vernederende behandeling kunnen vrezen in strijd met het artikel 3 EVRM wanneer zij zich aanbieden als asielzoekers in Griekenland, dit omwille van de mensonwaardige opvangomstandigheden in de centra in Griekenland en omwille van de schendingen van de fundamentele rechten van asielzoekers in de asielprocedure;

Dat de tegenpartij wijst op het feit dat Griekenland een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend en ook de richtlijnen van de Europese Unie hebben omgezet in nationaal recht en dat niets erop zou wijzen dat deze omzetting niet op een correcte wijze zou zijn gebeurd;

Dat echter moet worden opgemerkt dat het omzetten van deze richtlijnen in nationaal recht en het ondertekenen van de Conventie van Genève op zich niet voldoende is om te kunnen oordelen dat er sprake zou zijn van een correcte toegang tot de asielprocedure en het garanderen van alle fundamentele rechten aan de asielzoekers zoals deze worden voorgeschreven door de Conventie van Genève en de Europese Richtlijnen 2003/9/EG en 2004/83/EG;

Dat ondanks een omzetting van deze regelgeving in het nationaal recht, er moet worden nagegaan of er sprake is van voldoende concrete uitwerking in toepassingsmaatregelen en door uitvoeringsbesluiten en ook of er wel sprake is van een correcte toepassing van de fundamentele principes in de praktijk op het terrein van alledag;

Dat namelijk reeds is gebleken uit onderzoek dat Griekenland zijn verplichtingen voortvloeiend uit de Europese richtlijnen en verordeningen niet naleeft;

Dat dit ook de reden was van het inleiden van een inbreukprocedure voor het Europees Hof van Justitie, ingesteld door de Europese Commissie tegen Griekenland op basis van artikel 226 van het EG-Verdrag, omwille van het niet-naleven van zijn verplichtingen;

De internationale rapporten en verslagen tonen juist aan dat in Griekenland het in de praktijk fout loopt (zie uitvoeriger uiteenzetting infra). De gewaarborgde bescherming zoals weergegeven in de internationale verdragen/Richtlijnen wordt niet omgezet in de praktijk. De wet blijft dode letter;

Sedert 2007, wanneer de zogenaamde omzetting in het Grieks recht gebeurde, waarnaar door de Belgische Staat wordt verweten in de bijlage 26quater die aan de verzoeker werd betekend, werden nog nieuwe rapporten opgesteld die over de alarmerende Griekse praktijken berichtten;

Dat het feit dat Griekenland wordt gesteund door de Europese Commissie en aanvankelijk ook het UNHCR, in het uitvoeren van aanpassingen aan het asielsysteem niet betekent dat alle problemen die reeds werden erkend in het verleden, zouden opgelost zijn;

Dat de betreden beslissing zich uitput in het verwijzen naar wetgeving die is ingevoerd en naar de internationale verplichtingen voor Griekenland die voortvloeien uit de Europese regelgeving, het EVRM en de Vluchtelingenconventie;

Dat dit echter niet volstaat om het risico in concreto op schending van het non-refoulement beginsel, van het artikel 3 van het EVRM en het artikel 13 van het EVRM uit te sluiten;

Dat nog zeer recent uit een persmededeling van het Bureau van de Commissaris voor de rechten van de mens van 16 maart 2010 blijkt dat de Commissaris Hammerberg een derdentsusvenkomst heeft gedaan in een groep van zaken onderworpen aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om te benadrukken dat hij van mening is dat de omzetting van de asielwetgeving en de praktijken in Griekenland nog steeds niet conform zijn aan de Europese regelgeving (stuk 24);

Dat een dergelijke tusvenkomst de allereerste is van die aard, wat wijst op het belang dat de Commissaris hecht aan de situatie van het asielsysteem in Griekenland;

Dat er wordt gewezen op informatie over de situatie ter plaatse, zoals de Commissaris Hammerberg deze heeft kunnen vaststellen in december 2009 en januari 2010 (stuk 24);

Dat het UNHCR zijn positie inzake terugwijzingen naar Griekenland van "Dublin-returnees" heeft geupdated in december 2009 en ook hieruit blijkt duidelijk dat de situatie niet is verbeterd; Dat recent het UNHCR zelfs heeft beslist om de Griekse instanties niet meer bij te staan (stuk 25);

Bijgevolg is het duidelijk dat de afwezigheid van garanties door de Griekse overheden dat de asielaanvraag van verzoeker zal worden behandeld en dat hij in mensonwaardige omstandigheden zal worden opgevangen, bijzonder alarmerend en is er dus geen enkele garantie dat deze fundamentele rechten van de verzoeker in de praktijk zullen worden beschermd;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog in zeer recente arresten in 2008 en 2009 beslissingen heeft opgeschort en vernietigd, oordelend dat een terugsturen naar Griekenland in toepassing van de EG-Verordening 343/2003 een schending uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur dat oplegt om administratieve beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden zonder meer informatie in te winnen over de specifieke situatie in Griekenland over de betrokkenen en zich enkel te baseren op het verstrijken van de termijn voor Griekenland om uitdrukkelijk te antwoorden op een verzoek tot overname of terugname, gelet op de beschikbare informatie over het erg lage niveau van opvang en gebrek aan procedurele garanties in de asielprocedure in Griekenland;

Dat in een recent arrest de R.V.V. oordeelde: (...)

Dat het EHRM ook in een recent arrest Griekenland nog heeft veroordeeld voor schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM omwille van de omstandigheden waarin de verzoeker werd vastgehouden in vluchtelingencentrum en omwille van de onwettigheid van de detentie en de onmogelijkheid in Griekse recht om de onwettigheid van de detentie aan te vechten (Press release issued by the Registrar, Chamber Judgement SD. v. Greece, (1 jun 2009);

Dat deze persbriefing duidelijk de problemen in Griekenland aankaart: (...)

Dat, behalve de meest recente informatie die hierboven reeds werd aangehaald, hieronder de eiser zal uiteenzetten welke objectieve en betrouwbare informatie de alarmerende situatie in Griekenland aan de kaak stelt wat betreft de opvang en procedure problemen in de asielprocedure;

1.1

De Griekse advocaten roepen op tot bescherming van de asielzoekers in andere landen en dit gezien er geen enkele bescherming is door de Griekse overheden. Meer zelfs, er worden geen asielaanvragen aanvaard op dit moment: (...)

Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen zijn eind 2008 (...)

Op 4 februari 2009 heeft de heer Thomas Hammerberg, commissioner for human rights of the Council of Europe, zijn rapport uitgebracht naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8-10 december 2008: (...)

Dat het UNHCR-standpunt van juli 2007 "The return to Greece of asylum-seekers with "interrupted" claims" en een begeleidende brief van het UNHCR bevestigen dat Griekenland niet volledig in orde is met het naleven van de verschillende Europese Richtlijnen en Verordeningen ;

Dat het UNHCR daarom vroeg (...)

Het UNHCR heeft zijn positie inzake op 15 april 2008 geactualiseerd (...) en verzoekt de lidstaten de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 3 van de Verordening toe te passen: (...) Deze positie volgt en vervolledigt de positie die door het UNHCR gepubliceerd werd op 9 juli 2007 en een stand van zaken geeft van de nalatigheid van Griekenland wanneer asielzoekers naar dit land worden teruggebracht (...)

De Europese Commissie, die in februari 2006 een nalatigheidsprocedure hieromtrent opstartte, en die de door Griekenland geboden antwoorden als onvoldoende beschouwde, heeft de zaak voor het Europese Hof van Justitie gebracht op 31/01/2008.

(De zaak werd van de rol geschrapt na de omzetting van een nieuwe wetgeving op 11/07/2008). Maar uit het rapport van de Commissioner Thomas Hammerberg (zie hierboven) blijkt duidelijk dat de gewijzigde wetgeving nog niet heeft veranderd aan de praktijk.;

Dat in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook wordt verwezen naar de problematische toestand van Iraakse asielzoekers, die in Griekenland 0% kans hebben op het verkrijgen van een status, eenvoudigweg omdat de Griekse autoriteiten de onderzoeken van de asieldossiers hebben bevroren in het beroepsstadium, zodat er geen enkele positieve beslissing wordt genomen (stuk 10: R.v.V., nr. 9796 van 10 april 2008);

Dat eraan moet worden herinnerd dat het hiervoor geciteerde arrest dateert van na de omzetting in Griekse wetgeving van de Europese regelgeving;

Volgens het UNHCR: (...)

Naar het povere percentage van het aantal erkenningen, hebben de Griekse autoriteiten ook slechts gedeeltelijk de Europese "kwalificatie" richtlijn in de praktijk omgezet. De subsidiaire bescherming is niet volledig ingevoerd in Griekse recht: (...)

Talrijke rapporten en oproepen tot schorsing van een overdracht naar Griekenland gepubliceerd door het verscheidene NGO's getuigen van grove in de behandeling van Iraakse asielaanvragen en inzake de omstandigheden van hun opvang, alsook onderstrepen ze het risico op uitwijzing en de slechte behandeling waaraan deze personen onderworpen worden (...)

Het Europees Comité ter Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing constateert in zijn bezoekverslag dat geen enkel detentiecentrum voldoet aan de minimaal vereiste normen, en dit ondanks de aanbevelingen die werden geuit in het voorgaande verslag en nieuwe beschikkingen in het Griekse recht (CPT, Report to the Government of Greece on the visit to Greece carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman and Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 20 to 27 februari 2007, Straatsburg, 8 februari 2007).

Uit rapporten blijkt dat de detentie omstandigheden van vreemdelingen, verslechterd zijn in vergelijking met een vorige bezoek in 2005. De gesignaleerde tekortkomingen worden steeds ernstiger en geen van de eerdere aanbevelingen die in 2005 werden gedaan, is opgevolgd. Talloze gevallen van mishandeling en foltering worden beschreven.

Duitsland heeft eind februari 2008 alvast beslist om voorlopig geen niet-begeleide minderjarige asielzoekers naar Griekenland terug te sturen in het kader van Dublin II- Verordening (...) op 27 februari 2008 heeft Amnesty international de openbare verklaring 'Greece: No place for an asylum seeker' uitgegeven. In die verklaring roept Amnesty international Griekenland op om de huidige situatie van vluchtelingen en asielzoekers te verbeteren en wijst het op haar verplichtingen op vlak van mensenrechten en asiel. Amnesty international roept de lidstaten op om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (artikel 3.2 of the Dublin II-Verordening). Amnesty international rapporteert over

willekeurige detentie van asielzoekers tijdens hun procedure, verhoren zonder tolk of advocaat en systematische weigeringsbeslissingen in eerste aanleg (...).

Op 29 februari 2008 Asylkoordination van Oostenrijk vraagt de minister van binnenlandse zaken om geen asielzoekers meer naar Griekenland terug te sturen in het kader van Dublin II Verordening en toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (...).

Ook het Zweeds Hoogerechtshof heeft het uitwijzen van (Irakese) asielzoekers naar Griekenland geweigerd omwille van de bezorgdheid dat de asielzoekers geen degelijke behandeling zouden krijgen in Griekenland (...).

Zie ook het recent verslag van de ECRE *Sharing responsibility for refugee protection in Europe*, Dublin Reconsidered, van maart 2008 (...).

Ook de nationale pers heft omtrent het onderwerp gepubliceerd (...).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds verschillende keren zich heeft uitgesproken over bijlagen 26quater waarin werd beslist dat Griekenland de asielaanvraag moest onderzoeken in toepassing van de Verordening 343/2003 en dat de bijlagen 26quater werden opgeschort of vernietigt (...).

1.2.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds een beslissing heeft opgeschort in een arrest n°15.566 van 19 oktober 2007), ook al ging het om vreemdelingen die in Griekenland geen enkele asielaanvraag hadden ingediend en waarvan enkel de vingerafdrukken werden genomen; Dat in dit arrest werd geredeneerd als volgt: "Van het geheel van elementen verschaft door de eisende partij bij haar verzoekschrift, oordeelt de Raad dat het niet uitgesloten is dat de eiser niet van alle procedurele waarborgen vereiste door de Conventie van Genève zal kunnen genieten ingeval van terugsturen naar Griekenland en meer bepaald van het beginsel vastgelegd in het artikel 33 van de genoemde Conventie, te weten het beginsel van non-refoulement naar het land waar de eiser zich te vrezen voor zijn leven, in dit geval, Irak. De Europese rechtspraak en deze van de Raad van State, eisen dat de overheden van de Staat die van plan is om een asielzoeker te laten overnemen door een andere lidstaat die partij is bij het Dublinreglement, op zijn minst zich moet verzekeren van de kwaliteit van de procedure die zal worden toegepast en in het bijzonder van de effectiviteit van het beginsel van non-refoulement" (vrije vertaling uit het Frans van arrest R.v.V., Nr. 15.566 van 19 oktober 2007 zoals geciteerd in R.v.V., Nr. 9796 van 10 april 2008);

Dat in dit arrest ook werd gewezen op het feit dat de Kortgedingrechter in Brussel in een beschikking van 3 december 2007 ook aannemelijk heeft geacht dat de situatie van asielzoekers in Griekenland zeer precair is en de asielprocedure gebrekkig (Kortgeding Brussel, n° 07/1893/C, zoals geciteerd in R.v.V., Nr. 9796 van 10 april 2008);

Dat in het geval van de eiser, er een aanvraag tot overname werd gericht aan de Griekse overheden, die zonder antwoord is gebleven van de Griekse overheden, zodat deze laatste worden geacht toe te stemmen in de aanvraag tot terugname;

Dat in het hierboven geciteerde arrest van de RVV het ook gaat om een zaak waarin er geen antwoord was gekomen door de Griekse overheden en dat er zelfs na het verstrijken van de termijn voor de Griekse overheden om te antwoorden op de aanvraag tot overname, een brief werd gestuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Griekse instanties, waarin werd gevraagd of er garanties konden worden gegeven of de betrokken personen een asielaanvraag kon indienen in Griekenland ; Dat op dit schrijven evenmin een reactie is gekomen vanwege de Griekse overheid maar ondanks het gebrek aan garanties werd er toch een beslissing genomen om de betrokken asielzoeker terug te sturen naar Griekenland;

Dat deze persoon deze beslissing heeft betwist bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de redenering van de verzoeker heeft gevolgd en heeft beslist om deze beslissing op te schorten in uiterst dringende noodzakelijkheid, gelet op het gebrek aan garanties voor een effectieve toegang tot de asielprocedure (stuk 9 : R.v.V., nr. 9796 van 10 april 2008);

Dat de tegenpartij geen enkele wijze uitlegt in de bestreden beslissing waarom er geen bijkomende individuele garanties werden gevraagd aan de Griekse autoriteiten, gelet op de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om in het verleden wel dergelijke bijkomende individuele garanties te vragen;

Dat dit gebrek aan motivering zeer vreemd overkomt, nu het geweten is dat de voormalige bevoegde Minister DEWAELE, voorganger van de huidige bevoegde Staatssecretaris, in zijn antwoorden op parlementaire vragen omtrent de situatie in Griekenland in de Kamer op 5 maart 2008 (www.dekamer.be, CRIV 52 COM 134, p. 27-30), uitdrukkelijk heeft gesteld dat alleen beslissingen tot overdracht worden genomen "indien de Belgische overheid beschikt over een garantie dat de aanvraag in Griekenland wordt behandeld"; Dat bovendien in het geval de betrokkene geïntercepteerd is geweest aan de grens "de Griekse autoriteiten schriftelijke garanties bieden op behandeling in elk individueel dossier" (zoals geciteerd in arrest R.v.V. nr. 9796 van 10 april 2008);

Dat een "tacit agreement" waarnaar de bestreden beslissing verwijst absoluut onvoldoende is, omdat dit geen garantie inhoudt dat de asielaanvraag in Griekenland zal worden behandeld, noch dat de eiser in menswaardige omstandigheden zal worden opgevangen en dat hij ook zou kunnen genieten van een psychiatrische en psychologische behandeling, zoals hij dit nu reeds krijgt in België;

Dat de Belgische staat heeft nagelaten om specifieke informatie op te vragen aan Griekenland over de specifieke situatie van de eiser en ook nagelaten heeft om individuele garanties te krijgen, wat een schending is van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen ; Dat op deze basis de Raad nog beslissingen heeft opgeschort, nog zeer recent in twee arresten van 10 december 2009 (stukken 22 en 23);

Dat de eiser ook wensen te verwijzen naar de aanbevelingen van de UNHCR van april 2008 en dat deze in ieder geval vermelden dat er talrijke problemen zijn voor vluchtelingen die in het kader van de Dublinreglementering terugkeren naar Griekenland en die daar een asielaanvraag indienen;

Dat in deze aanbevelingen van de UNHCR o.a. wordt vastgesteld dat in de praktijk er verschillende obstakels zijn bij het indienen van een asielaanvraag wanneer deze vluchtelingen aankomen op de luchthaven in Athene (stuk 10 : UNHCR, "UNHCR Position on the return of asylum-seekers to Greece under the "dublin Regulation", 15 april 2008, p. 2);

Dat er namelijk wordt vastgesteld dat er onvoldoende personeel is om de onmiddellijke identificatie, registratie en "processing" te verzekeren van asielzoekers en het is ook zo dat vluchtelingen die terugkeren op basis van de Dublinreglementering, met inbegrip van kwetsbare individuen, automatisch van hun vrijheid worden beroofd (stuk 10, op. cit., p. 2);

Dat er ook wordt op gewezen dat door een gebrek aan tolken en juristen, de betrokken personen dikwijls worden gehoord in een taal die ze niet begrijpen en zonder te worden geïnformeerd over hun rechten gedurende de asielprocedure (stuk 10, op. cit., p. 2-3);

Dat dikwijls ook geen informatie wordt gegeven over wat een asielaanvraag inhoudt, de te volgen procedure en de deadlines ; Dat de personen die terugkeren op basis van de Dublinreglementering extra kwetsbaar zijn, omdat hun asielaanvraag wordt behandeld via de "Notification of Persons of Unknown Residence Procedure", gezien zij bij aankomst in Griekenland nog geen adres hebben, waar de Griekse autoriteiten kennisgevingen kunnen doen, zodat zij niet in staat zijn om een dossier op te volgen bij gebrek aan een alternatief kennisgevingsmechanisme (stuk 10, op. cit., p. 3);

Dat deze omstandigheden tot gevolg hebben dat asielzoekers lange wachttijden moeten doorstaan en slechts toegang krijgen tot een "asylum officer" wanneer de deadline om een beroep ingediend is verstreken of in het geval zij in staat zijn geweest om een beroep in te dienen, nadat de oproepingsdatum werd vastgelegd door de beroepsinstantie (stuk 10, op. cit.,p.3);

Dat gelet op deze elementen de UNHCR uitdrukkelijk uiting geeft van de bezorgdheid dat "Dublin returnees", en dan zeker de meest kwetsbare zullen worden uitgesloten van de asielprocedure en geen effectief rechtsmiddel zullen hebben in de zin van het artikel 13 EVRM (stuk6, op. cit., p. 10);

Dat er geen enkele objectieve informatie wordt voorgelegd door de tegenpartij om deze conclusies en bezorgdheid van de UNHCR te weerleggen asielzoekers die terugkeren naar Griekenland onder de Dublinreglementering; Dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat het niet voldoende is te verwijzen naar de omzetting in Grieks recht van de Europese regelgeving, maar dat er moet worden nagegaan of in de praktijk ook deze regelgeving correct wordt toegepast, nu blijkt uit het verslag van de vertegenwoordiger van de Raad van Europa, Thomas HAMMERBERG, dat ondanks de positieve evoluties in de wetgeving in Griekenland op zich, er nog een bewijs is van enige positieve evolutie in de praktijk (stuk 20 op. cit);

Dat dit verslag, daterend van na de omzetting in Grieks recht van de Europese regelgeving de Belgische autoriteiten er moest toe aanzetten om wel degelijk individuele en uitdrukkelijke garanties te krijgen van

de overheden om een menswaardige opvang te garanderen, toegang tot de asielprocedure en respect voor de fundamentele procedurele rechten;

Dat een schending is van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen dat de tegenpartij zulks niet heeft gedaan, zeker gelet op de medische problemen die werden meegedeeld en die tonen dat er een psychiatrische en psychologische begeleiding en behandeling noodzakelijk is;

Dat men volledig in het ongewisse is over wat de ontvangst en opvang en medische begeleiding zal inhouden in Griekenland voor de eiser gelet op de alarmerende berichten waarover sprake in het huidige groep over de situatie van asielzoekers in Griekenland, kan dit niet worden getolereerd en kan de bestreden beslissing niet worden beschouwd als afdoende gemotiveerd;

Dat de bestreden beslissing dus overduidelijk aangetast zijn met een gebrek in motivering en geen rekening houdt met de gegevens van het dossier omdat de verwerende partij helemaal geen garantie heeft dat de asielaanvraag van de eiser door Griekenland zal worden behandeld; waaruit blijkt dat de situatie voor asielzoekers in Griekenland in het algemeen zeer problematisch is;

Dat in een arrest nr. 9796 van 10 april 2008 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld: (...)

Dat de regelgeving van dit arrest nog steeds actueel is, omdat moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen verwijzen naar het feit dat hij de Europese Richtlijnen 2003/9/EG en 2004/83/EG hebben omgezet in nationale wetgeving, wat ook al het geval was op het moment van het uitspreken van het hierboven geciteerde arrest, maar dat ondanks deze omzetting in het nationaal recht door Griekenland er toch door de tegenpartij bijkomende garanties werden gevraagd aan de Griekse overheden om zekerheid te hebben op toegang tot de asielprocedure wanneer men een asielzoeker teruggestuurd naar Griekenland;

Dat reeds zoals hierboven aangehaald ook de Minister van Binnenlandse Zaken en de vertegenwoordiger van de Dienst Vreemdelingenzaken hadden meegedeeld dat er geen asielzoekers meer worden teruggestuurd wanneer er geen garanties zijn van Griekenland op toegang tot de asielprocedure, gezien het problematische karakter van de asielprocedure aldaar;

Dat in het hierboven geciteerde geval er ook uitdrukkelijk garanties werden gevraagd aan Griekenland, maar niet bekomen, wat uiteraard als een negatieve indicatie werd beschouwd door de Raad;

Dat in het licht van de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om bijkomende individuele garanties te vragen aan Griekenland de motivering van de bestreden beslissing uiterst vreemd overkomt en niet afdoende kan worden beschouwd wanneer er wordt gesteld dat op van een "tacit agreement" aan Griekenland wat de verantwoordelijkheden zijn bij de overname van de asielaanvraag van de eiser;

Dat al helemaal niet blijkt wat precies de inhoud is van deze "tacit agreement" zodat niet zomaar klakkeloos kan worden aangenomen dat op basis hiervan zou kunnen worden aangenomen dat de fundamentele rechten van de eiser zullen worden gerespecteerd zijn asielprocedure in Griekenland;

Dat het toch zeer vreemd is dat de Dienst Vreemdelingenzaken het vroeger dan toch noodzakelijk vond om bijkomende individuele garanties te vragen aan de Griekse autoriteiten op toegang tot de asielprocedure, ondanks het feit dat ook op dat moment de Griekse autoriteiten de Verordening 343/2003 al moesten naleven en de nodige Richtlijnen ook reeds hadden omgezet in nationaal recht en dat men nu er zich van afmaakt door het verwijzen naar een zogenaamde "tacit agreement" waarvan niet duidelijk is wat deze pre precies inhoudt;

nationaal recht;

Dat ook kan worden verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 25.959 van 10 april 2009, , wat eveneens ging over een asielzoeker die in Griekenland niet de mogelijkheid had gehad om een asielaanvraag in te dienen, voor wie zijn advocaat ook had gevraagd aan de tegenpartij om de soevereiniteitsclausule toe te passen, op basis van betrouwbare informatie over de problematische situatie in Griekenland (stuk 9);

Dat dit geciteerde arrest, waarin de beslissing werd opgeschort, als volgt is gemotiveerd: (...)

Dat de bestreden beslissing helemaal niet antwoordt op de argumentatie die erin bestaat vast te stellen dat verschillende keren de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat het ontbreken van individuele garanties, in het licht van de beschikbare informatie en de reeds eerder gedane verklaringen door de Minister van Binnenlands Zaken en de vertegenwoordiger van de Dienst

Vreemdelingenzaken zelf, problematisch is en dat de beslissingen niet op afdoende wijze zijn gemotiveerd, rekening houdend met deze elementen;

Dat zelfs indien er individuele garanties worden gegeven door de Griekse overheden, er reeds is vastgesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest nr. 26.835 van 30 april 2009 dat de garanties niet worden nageleefd in de realiteit;

Dat dit arrest als volgt is gemotiveerd: (...)

Dat deze rechtspraak ook moet worden toegepast in het geval van de verzoekers;

Dat de bestreden beslissing eveneens ten onrechte voorhouden dat het niet voldoende is dat er enkel een vrees wordt aangehaald om een eventuele schending te ondergaan van het artikel 3 EVRM;

Dat er wordt beweerd dat een schending van het artikel 3 EVRM louter speculatief zou zijn en dat de eiser niet zou bewijzen dat hij werd verwijderd naar Turkije na een detentie in Griekenland;

Dat van de eiser niet het onmogelijke kan worden gevraagd, namelijk bewijzen dat hij op illegale wijze werd uitgewezen door de Griekse overheden naar Turkije; Dat hij dit uiteraard niet kan bewijzen met documenten, omdat het om een illegale praktijk gaat;

Dat de eiser ook in detentie zat in Griekenland en op geen enkele wijze werd geïnformeerd over de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen, over wat zijn rechten waren in een dergelijke procedure; Dat hem werd gezegd dat hij zijn vingerafdrukken moest laten nemen om te kunnen eten krijgen;

Dat het nogal voor zich spreekt dat de eiser niet de mogelijkheid heeft om dit te bewijzen, gezien er geen bewijsmiddelen voor bestaan, maar dat dergelijk bewijs ook niet van hem kan worden geëist, nu het een onmogelijk bewijs is;

Dat er nog veel gevallen bestaan van asielzoekers die coherente verklaringen afleggen over onmenselijke en vernederende behandelingen in Griekenland, en over een gebrek aan informatie over de asielprocedure en de betrouwbaarheid van vele van deze verklaringen wordt bevestigd in de talrijke objectieve verslagen die hierboven reeds werden geciteerd;

Dat niet kan worden beweerd dat het om een niet-gekend probleem zou gaan in Griekenland en voor zover de verklaringen van de eiser niet in tegenstrijd zijn met algemeen gekende feiten over het asielsysteem in Griekenland en de verklaringen van de eiser zelf coherent en plausibel zijn, moeten deze verklaringen op zich als bewijskrachtig worden beschouwd en het voordeel van de twijfel worden toegekend, nu hij al zijn medewerking met de asielinstanties in België heeft betoond en er geen enkele reden is om te twifelen aan zijn geloofwaardigheid;

Dat het risico op schending van het artikel 3 EVRM dus niet hypothetisch of speculatief is, zoals de bestreden beslissing beweert, maar wordt bevestigd door de coherente verklaringen van de eiser over zijn persoonlijke problemen die hij heeft gekend in Griekenland : geen toegang tot de asielprocedure, onmenselijke detentieomstandigheden en terugwijzing naar Turkije waar hij een risico liep op terugwijzing naar Afghanistan, gezien de Europese regelgeving en de Conventie van Genève daar niet van toepassing is in dezelfde mate als in Griekenland;

Dat de algemene informatie over de situatie in Griekenland van de asielzoekers wel degelijk op de eigen persoonlijke situatie wordt betrokken omdat de eiser, nu hij een bijlage 26quater heeft gekregen, volledig in het ongewisse blijft over de concrete opvangomstandigheden waarin hij zal terechtkomen en of al zijn procedurele rechten in het kader van de asielprocedure zullen worden gegarandeerd;

Dat de bestreden beslissing door in het algemeen te verwijzen naar de omzetting van de Europese regelgeving in Grieks recht niet voldoende garanties heeft gegeven aan de eiser dat hij in correcte opvangomstandigheden zal terecht komen en niet riskeert te worden teruggestuurd naar Afghanistan zonder een onderzoek te gronde van zijn asielaanvraag, waar hij vreest voor vervolging;

Dat in het licht van de beschikbare informatie, er moet worden geoordeeld dat het een gebrek aan zorgvuldigheid, redelijkheid en proportionaliteit uitmaakt, in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dat de verwerende partij geen individuele garanties heeft verkregen van de Griekse overheden die een effectieve toegang tot de asielprocedure en een eerbiedigen van de noodzakelijke procedurele rechten waarborgen alsook opvang in menswaardige omstandigheden;

Dat in die informatie aangehaald door de eiser, tot de conclusie wordt gekomen, dat ondanks positieve evoluties in de wetgeving, er nog geen aanwijzing is dat die ook al leidde tot verbeteringen in de praktijk.

wat de Griekse overheden ook zelf beweren, o.a. voor het comité ter voorkoming van folteringen (zij kunnen bezwaarlijk als een objectieve bron worden aanzien);

Dat op basis van die talrijke informatie die in dezelfde richting wijst op zijn minst een verplichting kan worden afgeleid dat de tegenpartij zorgvuldiger moet zijn bij het nemen van bijlagen 26quaters naar Griekenland en dat er individuele garanties moeten worden gevraagd, gelet op de specifieke situatie en noden van de betrokken asielzoeker, wat in dit geval niet is gebeurd;

1.3.

Dat de bestreden beslissing ook beweert dat Griekenland geen asielzoekers zou terugsturen naar hun land van herkomst zolang de asielprocedure hangende is en dat het ook zou vaststaan dat na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet zouden worden teruggezonden naar landen waar men meent dat hun leven of vrijheid wordt bedreigd;

Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa stelt de Belgische autoriteiten met vrij van om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

In de beslissing T.I. c/Verenigd Koninkrijk (07/02/2000) is reeds geoordeeld: (...)

Ook in het rapport van Hammerberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart: (...)

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan en heeft aangehaald dat hij redenen heeft om vervolgingen te vrezen door de overheden van zijn land van herkomst omwille van het feit dat hij er zal van worden verdacht de Taliban te steunen. Hij werd namelijk als minderjarige meegenomen door Talibanstrijders, die hem verplichtten te spioneren.

Hij kon zich echter minder en minder verzoeken met hun ideeën en doelen, naargelang hij volwassen werd en daarom wilde hij de groep verlaten die ook voortdurend in gevaar leefde, omdat er altijd een risico op aanvallen was door Afghaanse tegenstanders en de Amerikaanse troepen;

Dat gezien het verleden van de eiser, hij zeker geen genade zal krijgen van de Afghaanse overheden, die hem zullen beschouwen als een Taliban-volgeling en anderzijds is hij in ongenade gevallen bij de Taliban, van wie hij is gevlucht;

Een overdracht aan Griekenland, zonder dat er zelfs uitdrukkelijke garanties zijn van Griekenland dat er een toegang zou worden gegeven tot de asielprocedure, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij kan zich met verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel bij de vraag of er bij uitzetting schending dreigt van artikel 3 EVRM.'s blijkt duidelijk uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg (cfr. K. Zwaamn, noot bij Hof Mensenrechten T.I. t. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 2008, nr. 43844/98, Nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht 2005, 344-352).

Dit arrest had betrekking op de vraag of een Tamil uit Sri Lanka door het Verenigd Koninkrijk naar Duitsland wordt uitgezet worden in het kader van de Dublin II-Verordening.

Er bestonden twijfels over de mogelijkheid voor Tamils om in Duitsland als vluchteling erkend te worden. Het Hof oordeelde in eerste instantie dat de uitzetting naar Duitsland zelf geen schending van artikel 3 EVRM uitmaakt, maar ten aanzien van het risico op terugwijzen naar Sri Lanka, stelt het Hof vervolgens dat het Verenigd Koninkrijk niet automatisch kan afgaan op de afspraken gemaakt in het kader van het Dublin "systeem" over de verantwoordelijkheid voor asielzoekers.

Bijgevolg mag een toetsing aan artikel 3 EVRM niet achterwege worden gelaten door een Verdrag staat door te stellen dat zal worden uitgewezen naar een Staat die partij is bij het EVRM of andere internationale verdragen en waarmee tevens internationale overeenkomsten zijn gesloten over de verantwoordelijkheid voor de behandeling van asielverzoeken, in casu de Dublinverordening. Dit zou volgens het Hof onverenigbaar zijn met het onderwerp en het doel van het EVRM (cfr. K. Zwaan, o.c., p. 350).

Het gevolg van dit arrest van het Hof is dat de verwerende partij ambtshalve had moeten nagaan of er 'effective procedural safeguards' (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Griekenland om te vermijden dat verzoekers ten onrechte worden teruggewezen naar Iran.

Dat gelet op deze elementen de eiser een terechte vrees heeft dat hij geen effectief rechtsmiddel zal kunnen benutten in Griekenland, wat een schending zal opleveren van het artikel 13 EVRM, in combinatie met het artikel 3 EVRM, dat onmenselijke en vernederende behandelingen verbiedt;

Dat gelet op de problematische opvang situatie voor asielzoekers in Griekenland, de eiser ook riskeren onmenselijke en vernederende behandelingen te ondergaan, in strijd met het artikel 3 EVRM;

Dat de bestreden beslissing, doordat er geen toepassing werd gemaakt van het soevereiniteitsbeginsel en dit op een wijze die niet op afdoende wijze is gemotiveerd, in strijd met de hierboven geciteerde algemene rechtsbeginselen en de verplichting tot formele en materiële motivering, in strijd zijn met de artikelen 3§2 en 18§7 van de Verordening 343/2003;

Dat de bestreden beslissing dus ook een kennelijk gebrek aan adequate formele en materiële motivering vertoont, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen in combinatie met de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, maar ook een schending uitmaken van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur dat oplegt om administratieve beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden;”

2.13. In zijn tweede middel stelt verzoeker dat een transfer naar Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM kan inhouden. In wezen voert hij aan dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de omzetting van de Europese Richtlijnen niet volstaan en herhaalt hij telkenmale dat individuele garanties vereist zijn om een schending van artikel 3 en 13 van het EVRM uit te sluiten, gelet op de talrijke internationale rapporten en rechtspraak van allerhande rechtscolleges. Verzoeker verwijst naar en citeert onder andere rapporten van UNHCR, van Amnesty International, van het Europees anti-folter-comité, Human Rights Watch en ECRE en haalt allerhande rechtspraak aan van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), een aantal buitenlandse rechtscolleges en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij vermeldt ook de praktijk die tot voor kort bestond en waarin door de Dienst Vreemdelingenzaken wel bijkomende garanties werden gevraagd. Verzoeker houdt vol dat de zgn. 'Tacit Agreement' onvoldoende is en dat er, ondanks positieve evoluties, in de praktijk nog geen verbeteringen zijn in Griekenland. Terloops wijst verzoeker ook zijn medisch-psychiatrische problemen die zouden zijn meegedeeld, maar waarover in de beslissing niet wordt gemotiveerd. De schending van artikel 3 van het EVRM die verzoeker aanvoert is niet louter speculatief, omdat hij beweert wel degelijk gedetineerd te zijn geweest in Griekenland en op illegale wijze naar Turkije werd teruggestuurd. Hij is echter niet bij machte dit verder te bewijzen. Verzoeker benadrukt wel dat hij hierover coherente verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker voert tevens aan dat er een schending kan zijn van het beginsel van non-refoulement aangezien er geen garanties bestaan dat hij in Griekenland toegang zal krijgen tot de asielprocedure. Hij zet uiteen dat hij een vrees voor vervolging koestert in Afghanistan en dat het bestuur op basis van de rechtspraak van het EHRM moest nagaan of er in Griekenland effectieve procedurele waarborgen aanwezig zijn. Verzoeker beweert geen effectief rechtsmiddel te kunnen benutten in Griekenland. Bijkomend werpt verzoeker op dat de problematische opvangsituatie voor asielzoekers in Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Verzoeker besluit dat de beslissing, door geen toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule en dit niet op zorgvuldige wijze voorbereidt en op dit punt niet afdoende motiveert, de in het middel aangevoerde bepalingen schendt.

2.14. Voor zover verzoeker in zijn middel tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar

uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht. De door verzoeker geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur, zijn tevens te herleiden tot een schending van de motiveringsplicht.

2.15. De kernvraag in verzoekers betoog is dus enerzijds of er in hoofde van het bestuur een bijkomende motiveringsplicht ontstaat in het kader van toepassing van de Dublin-II-Verordening, gelet op de situatie van asielzoekers in Griekenland die in de rapporten uitvoerig wordt toegelicht. Anderzijds dient te worden nagegaan of de transfer naar Griekenland, gelet op de situatie aldaar, rechtstreeks of onrechtstreeks, een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

2.16. Artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening (*“de soevereiniteitsclausule”*) stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds *“kan”* behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de inhoudelijke beoordeling van een asielverzoek.

2.17. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan op zich geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek.

2.18. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Uit dit feit op zich vloeit echter geen bijkomende motiveringplicht voort voor het bestuur.

2.19. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag met zich mee kan brengen, wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat het artikel 3 van het EVRM de verplichting om de betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; *adde* EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005).

2.20. De vaststelling dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de vreemdeling in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek, rechtstreeks of onrechtstreeks, zal onderworpen worden aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM, verplicht bijgevolg dat de lidstaat waar de betrokken vreemdeling zich bevindt om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

2.21. Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat, is partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenverdrag) en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat Griekenland zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”*). Vrije vertaling: *‘Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen’*). Het

bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

2.22. Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77). Verzoekers stelling dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM door het bestuur zou moeten worden uitgesloten, vindt bijgevolg geen steun in de rechtspraak van het EHRM.

2.23. Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de voorzienbare gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 in fine).

2.24. Wat de algemene situatie in een land betreft heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zichzelf geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani and Others v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

2.25. Wanneer de verzoekende partij, als asielzoeker, geconfronteerd wordt met de verwijdering naar een land dat niet haar land van herkomst is, kan zij enerzijds inroepen dat zij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen in dat land en dit in strijd met artikel 3 van het EVRM en anderzijds dat zij een reëel risico loopt om door dat land verwijderd te worden naar haar land van herkomst en dit in strijd met dezelfde bepaling.

2.26. In de eerste hypothese, is de eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten, die gewag maken van bepaalde problemen bij de opvang van asielzoekers op nauwkeurig omschreven plaatsen en tijdstippen, niet voldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij zulk een reëel risico loopt in Griekenland.

2.27. Wat de tweede hypothese betreft, die kan omschreven worden als *'het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst'*, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, hetwelk eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM, een Staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer Staten internationale organisaties oprichten, of mutatis mutandis, internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, *T.I. v. Verenigd Koninkrijk*, 7 maart 2000 en EHRM, *Waite et Kennedy v. Duitsland*, 18 februari 1999, § 67).

2.28. De Raad merkt op dat, wat Griekenland betreft, die in voorliggende zaak aangeduid werd als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij, de verzoekende partij een hele resem rapporten, interventies en berichten citeert en rechtspraak aanhaalt. *Prima facie* blijkt op basis van deze officiële stukken dat de vraag of asielzoekers in Griekenland toegang hebben tot een billijke procedure in overeenstemming met de Europese regelgeving minstens zorgwekkend is.

2.29. Het enkele feit echter dat de asielprocedure die van toepassing is in Griekenland bepaalde tekortkomingen kent, volstaat niet om vast te stellen dat de terugleiding van de verzoekende partij naar Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Immers, het terugsturen van de verzoekende partij naar zijn land van herkomst, door de Belgische of de Griekse overheid, vormt op zich geen schending van deze bepaling. Een dergelijke schending kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd.

2.30. De terugleiding van een asielaanvrager naar de Staat verantwoordelijk voor het onderzoek van zijn asielaanvraag door de Belgische Staat in uitvoering van artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM vormen indien voldaan is aan twee voorwaarden, namelijk dat de asielaanvrager enerzijds aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land van herkomst of in enig ander land en dat hij anderzijds aantoont dat hij niet zou kunnen genieten van bescherming tegen een verwijdering naar dat land, in de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

2.31. In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker naar aanleiding van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 november 2009 had verklaard dat hij nooit eerder in een ander land asiel had aangevraagd. Zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Patmos op 21 december 2008. Op de vraag *"Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?"*, antwoordde verzoeker het volgende: *"Mijn plan was om asielaanvraag te doen in Groot-Brittannië. Zo was afgesproken met mijn smokkelaar. Toen hij me afzette en weg was, besepte ik dat ik in België was."* Uit deze gegevens blijkt geenszins dat verzoeker in Griekenland een onmenselijke of vernederende behandeling heeft ondergaan en bijgevolg voorbehoud maakte bij een eventuele transfer naar Griekenland. Het is pas ruim twee maanden na verzoekers binnenkomst op Belgisch grondgebied, met name in het schrijven van zijn raadvrouw van 5 januari 2010 waarin toepassing gevraagd wordt van de soevereiniteitsclausule uit artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, dat voor het eerst gewag wordt gemaakt van bepaalde problemen in Griekenland met betrekking tot zijn detentiesituatie en het

indienen aldaar van een asielaanvraag. De bewijswaarde van deze blote beweringen die voor het eerst in het schrijven van 5 januari 2010 worden geopperd is dan ook zeer beperkt en volstaat niet om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of dat hij geen toegang zal hebben tot effectieve rechtsmiddelen. Er werd *prima facie* geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aangetoond.

2.32. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, kan uit de geschonden geachte bepalingen en beginselen geenszins worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijkomende garanties zou moeten vragen. Uit artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening blijkt dat het aflopen van de termijn de staat die om overname werd verzocht automatisch verantwoordelijk maakt, zonder dat een uitdrukkelijk akkoord vereist is. Bijgevolg volstond het om op 9 maart 2010 via een 'Tacit Agreement' de Griekse overheid op haar verantwoordelijkheid te wijzen. Waar verzoeker aanvoert dat er niet werd gemotiveerd met betrekking tot de meegedeelde medisch-psychiatrische problemen, dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat verzoeker medisch-psychiatrische problemen had aangevoerd, noch dat er een psychiatrische en psychologische begeleiding noodzakelijk is. Het enige medische stuk in het dossier betreft een doktersattest van 16 februari 2010 waarin vermeld is dat verzoeker wegens ziekte niet op zijn afspraak dd. 18 februari 2010 aanwezig zal zijn. Bijgevolg kan van het bestuur niet worden verwacht dat ze motiveren omtrent de medisch-psychiatrische opvang en begeleiding in Griekenland. Er werd geen schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening, noch van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag aangetoond. Verzoeker heeft evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend en tien door:

Dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. H. VAN HULLEBUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

F. TAMBORIJN